

ARMATA

sł.: Bogusław Szul
muz.: Bogusław Adamowicz

Jak cielę uwiązana
Starym powrozem,
Skacze jak opętana
Z tyłu za wozem.
Co to za kawał grata?
To jest nasza armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta.

Za nią kanonier z cicha,
Zbierając ładnie,
Jeżeli jaka szprycha
Z koła wypadnie.
Potem składa i łąta,
Bo to nasza armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta.

Wreszcie z okrutnym trudem
(Wieść baśni bliska)
Dociągnęli ją cudem
Do stanowiska.
Nie wiedząc, że nam spleta
Psiego figla armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta.

Chcieli nasi nad ranem
Napaść Moskali,
Nagle zegnaj się z planem,
Bo jak grzmot wali,
Bum tarach na wariata
Przypadkowo — armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta.

Zgadnąć, gdzie jest ukryta,
Nietrudno wcale,
Bo ponad nią zakwita
Po każdym strzale
Obłok dymu jak wata,
Bo to taka armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta.

A Moch widząc białego
Dymu tak wiele,
Myśli, że to tam jego
Pękły szrapnele.
Lub że to płonie chata,
A to nasza armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta.

Przy niej chłopcy za sznury
Stoją trzymając,
Bo gdy strzeli do góry,
Skacze jak zając.
I w popłochu w tył zamiata
Jakby pies, nie armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta.

Nie gniewajcie się wcale
Za szczerłość moją,
Lecz tych dział się Moskale
Niewiele boją.
Choć to przecie u kata
Także wreszcie armata!
Armata, armata-ta,
Armata-ta-ta